

Arrest

nr. 239 091 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 september 2018 om internationale bescherming. Op 21 augustus 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 augustus 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent van religie een soennitische moslim. U stamt af van oorspronkelijke inwoners uit de Gazastrook en bent bijgevolg niet geregistreerd bij de UNWRA. U bent geboren op 30 december 1992 in het al-Shifa ziekenhuis. U woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek uit de Gazastrook in de 'al-Zeitoun' wijk te Gaza. Na het succesvol afronden van uw secundair onderwijs kon u een universitaire studie aanvangen aan de al-Azhar universiteit alwaar u rechten studeerde. In februari besloot u een studentenkrant op te richten, dit met behulp van een medestudent genaamd I. N. al K. (...). U zou zich focussen op artikels met betrekking tot de politieke en economische situatie. I. (...) nam het culturele luik voor zich. Voorts was u aangesloten bij de studentenvereniging van de rechtenfaculteit. In juni 2015 behaalde u uw bachelor-diploma in de rechten. Na uw vertrek naar Egypte in december 2015 (zie infra) studeerde u in Caïro verder aan de Ain Shams universiteit waar u nog een master in bestuurskunde behaalde.

Uw problemen begonnen toen u op 26 september 2014 een artikel publiceerde in uw studentenblad met als titel 'De oorlog in de weegschaal van winnen of verliezen'. In dit artikel liet u zich kritisch uit over Hamas en de oorlog die plaatsvond in de zomer van 2014. Naar aanleiding hiervan werd u op 29 september 2014 door de veiligheidsdiensten tegengehouden toen u op weg was naar de universiteit. U werd meegenomen naar de Anasar al Askari basis. Daar werd u gedurende twintig dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Uw ouders probeerden u met behulp van M. a. Z. (...) (= A. A. (...)), een neef van uw moeder die tewerkgesteld is bij Hamas, vrij te krijgen. Op 20 oktober 2014 werd u vrijgelaten onder voorwaarden. U mocht niets meer schrijven wat op één of andere manier te maken had met Hamas. Daarnaast moest u eveneens (tijdelijk) stoppen met uw studentenblad. U hield zich enkele maanden aan deze regels. Begin maart 2015 begon u terug te schrijven. In november 2015 kwam u weer in de problemen ditmaal na de publicatie van een artikel over het Moslimbroederschap. Op 11 november 2015 was u op weg naar het huis van uw vriend I. (...) toen uw moeder u opbelde met het nieuws dat de veiligheidsdiensten een huiszoeking hadden verricht in uw ouderlijke woning en u met de dood hadden bedreigd. U besloot om onder te duiken bij uw tante aan de rand van Gazastad. Daar verbleef u gedurende een twintigtal dagen. In die periode regelde u uw inschrijving bij de Egyptische Ain Shams universiteit (zie supra).

Op 14 december 2015 verliet u op legale wijze de Gazastrook via de Rafah grensovergang. U maakte hierbij gebruik van het systeem van 'tansik' en werd geholpen door M. a. Z. (...). U verbleef van 14 december 2015 tot en met 27 juli 2018 in Egypte en kon er legaal verblijven op basis van uw studies. Na het afronden van uw studies kon u geen verblijfsvergunning in Egypte verkrijgen en besloot u, omwille van uw problemen in de Gazastrook, op 28 juli 2018 via Turkije en Venezuela naar Europa af te reizen. Op 28 augustus 2018 kwam u aan in Madrid (Spanje) waar u op de luchthaven kenbaar maakte dat u een verzoek om internationale bescherming wou indienen. Uw vingerafdrukken werden genomen en u werd vervolgens door het Rode Kruis doorverwezen naar de Spaanse asielinstanties. U besloot echter om geen verzoek in te dienen in Spanje en uw reis verder te zetten naar België waar u op 8 september 2018 aankwam. Op 13 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vreest bij terugkeer te worden vermoord.

Na uw vertrek werden uw familieleden meermaals verbaal lastig gevallen alsook 'slecht bekeken'.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw paspoort (kopie), uw identiteitskaart (kopie), uw geboorteakte (origineel), uw diploma secundair onderwijs (origineel), uw bachelor diploma en puntenlijst (origineel), uw masterdiploma en puntenlijst (origineel), een attest van de Palestijnse ambassade te Caïro ter bewijs van uw inschrijving aan de universiteit (origineel), een inschrijvingsbewijs van de universiteit Ain Shams (origineel), een veiligheidstoestemming van Egypte (kopie), de geboorteaktes van uw ouders (kopieën), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), ontvangstbewijzen van de drukkerij (kopieën), een attest ter staving van uw lidmaatschap bij de studentenvereniging van de rechtenfaculteit (kopie), het studentenblad dd. 09/2014 n° 5 (kopie), het studentenblad dd. 11/2015 n°11 (kopie) en een uittreksel van arrest nr X RvV (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst is het bevreemdend dat uit uw verklaringen blijkt dat enkel u aangehouden, vastgehouden en ondervraagd werd naar aanleiding van de publicatie van een artikel over de oorlog in 2014. Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat I. N. al K. (...), net als u, aan het hoofd stond van het studentenblad (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 6 en 7). Daarenboven stelde u uitdrukkelijk dat het studentenblad onder jullie beide namen werd gepubliceerd (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 11). U gevraagd of I. (...) al dan niet soortgelijke problemen heeft gekend als u stelde u dat dit niet het geval was. In dit verband verklaarde u dat I. (...) geen problemen zou hebben gekend aangezien het artikel enkel onder uw naam werd gepubliceerd (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 10). Indien jullie, zoals u beweerde, beiden aan het hoofd stonden van het blad en het studentenblad onder jullie beider namen werd gepubliceerd, is het toch wel hoogst opmerkelijk dat I. (...) ongemoeid werd gelaten. Er kan immers verondersteld worden dat ook hij minstens zou zijn aangesproken over het betreffende artikel gezien hij toch medeverantwoordelijk was voor de artikels die in "zijn" blad werden gepubliceerd. Voorts verklaarde u dat u later 'via-via' zou vernomen hebben dat de interne veiligheidsdiensten contact hadden opgenomen met de oom van I. (...), die tewerkgesteld is bij de binnenlandse veiligheidsdienst van de Noordelijke regio te Gaza, die hem in bescherming zou hebben genomen (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 10). Los van het feit dat dit loutere beweringen van uw kant betreffen die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs, kan niet worden ingezien waarom de interne veiligheidsdiensten, die dan blijkbaar toch enig zicht wilden krijgen op de eventuele betrokkenheid van I. (...), zich tot zijn oom zouden wenden en hem niet, zoals bij, persoonlijk aan de tand zouden hebben gevoeld. Het is geenszins aannemelijk dat men I. (...) ongemoeid zou hebben gelaten terwijl u méér dan twintig dagen werd vastgehouden.

Voorts mag het verbazen dat u, ondanks uw eerdere problemen met de veiligheidsdiensten naar aanleiding van een kritische analyse over de oorlog in 2014, zou hebben beslist om een enkele maanden later opnieuw een kritisch artikel te publiceren. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vrijlating in oktober 2014 nochtans gebonden was aan enkele voorwaarden. Zo diende u uw activiteiten gedurende vier maanden volledig te staken en het werd u vervolgens ten stelligste verboden om eender wat te publiceren wat nog maar iets te maken zou kunnen hebben met Hamas (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 22). Ondanks verschillende niet mis te verstane bedreigingen aan uw persoon hervatte u uw journalistieke activiteiten na ettelijke maanden en publiceerde opnieuw een artikel, ditmaal over het Moslimbroederschap, dat toch als 'kritisch' kon opgevat worden. Dit is wel opmerkelijk en uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zich bewust was van het risico waarmee dit gepaard ging (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 11 en 12). U verklaarde meermaals dat uw vriend I. N. al K. (...), tevens de medeoprichter van het studentenblad, niet akkoord was met de publicatie van het artikel over het Moslimbroederschap (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 24 – zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 12 en 13). Dat u, hiermee rekening houdende, dan zou beslist hebben om het expliciete bevel om geen artikels die op enige manier betrekking hadden op Hamas te schrijven, zonder meer naast u neer te leggen, is geenszins aannemelijk. Ter vergoelijking van uw gedragingen stelde u dat in het artikel geen rechtstreekse kritiek wordt geuit op Hamas (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 12). Dit kan echter weinig overtuigen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat er u een verbod was opgelegd om zaken te publiceren die "op eender welke wijze" nog maar iets te maken zou kunnen

hebben met Hamas. Ook al was uw artikel gericht tegen het Moslimbroederschap, u haalde zelf aan dat Hamas hiervan een branche is. Daarenboven haalde u aan Hamas bij naam te hebben genoemd in uw artikel (zie CGVS, dd. 18.04.2019, p. 12). Dat u, indien uw verklaringen betreffende uw problemen met de interne veiligheidsdiensten eind september 2014 de waarheid bevatten, zonder meer opnieuw een artikel, dat toch als 'kritisch' kan worden aanzien, zou hebben gepubliceerd is niet aannemelijk.

Dat u in het kader hiervan kopieën van twee edities van uw studentenblad, alsook kopieën van verschillende betalingsbewijzen van de drukkerij, neerlegt wijzigt niets aan voorgaande bevindingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Vervolgens mag het verbazen dat Hamas schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om u te zoeken na uw vlucht naar het huis van uw tante, alsook in de twintig dagen dat u daar verbleef. Uit uw verklaringen blijkt immers dat na de initiële huiszoeking in november 2015 er geen andere pogingen hebben plaats gevonden om u te zoeken. Zo stelde u dat men u niet kwam zoeken bij uw overige verwanten noch zou er bij uw vrienden en/of kennissen gepolst zijn naar uw verblijfplaats (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 14). U gevraagd of Hamas u kwamen zoeken bij uw tante stelde u dat dit niet het geval was. In het kader hiervan verklaarde u dat dit een oude manier van werken is die niet langer gehanteerd wordt door Hamas. De veiligheidsdiensten zouden momenteel gebruik maken van informanten om gezochte personen op te sporen (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 14). U weet deze blote bewering weerom niet te staven. Het kan bovendien maar weinig overtuigen dat, indien men u effectief wou doden omwille van uw journalistieke activiteiten, de veiligheidsdiensten van Hamas zich niet meer moeite getroost zouden hebben om u te vinden. Er kan immers bezwaarlijk gesproken worden van doorgedreven inspanning in hoofde van Hamas om u te vinden dan wel te doden, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Tot slot is het opmerkelijk dat uw verklaringen aangaande uw verblijf bij uw tante in strijd zijn met uw eerdere verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ, vraag 10). Daar stelde u immers vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek op hetzelfde adres te hebben verbleven, met name in de Qantara straat, al Zeitoun wijk te Gazastad (zie verklaring DVZ, vraag 10). Het mag verbazen dat u daar niet vermeld heeft dat u in de periode voor uw vertrek bij uw tante verbleef.

De vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 9 en 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Hamas op het moment van uw vertrek de volledige controle had over de Rafah-grenspost (zie informatie in de blauwe map : COI Focus : Territoires Palestiniens – Gaza – Retour dans la bande de Gaza). Rekening houdend met voorgaande is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas werd gezocht en met de dood werd bedreigd (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 23 en 24 – zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 13 en 14), het ogenschijnlijk veilig genoeg achtte om u in het openbaar te begeven én het risico zou nemen om legaal te vertrekken. In dit verband verklaarde u hulp te hebben gekregen van M. a. Z. (...), de algemeen directeur van de (grens-)poorten en tevens de neef van uw moeder, om het land te verlaten (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 10). Zo zou M. a. Z. (...) zijn persoonlijk assistent gestuurd hebben om u doorheen de grensprocedure te begeleiden (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw paspoort hierbij werd afgestempeld door de Palestijnse autoriteiten bij de grensovergang en uw persoonlijke informatie werd opgenomen in het register (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 10). Dient te worden opgemerkt dat het een bijzonder gróót risico inhield voor u, alsook M. a. Z. (...), om op zulke wijze uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u alsnog werd tegengehouden aan de grens. Daarenboven mag verbazen dat M. a. Z. (...) een dergelijk groot risico zou nemen, in casu het helpen van een door de autoriteiten gezochte persoon om het land te verlaten. Dat u op dergelijke manier, via de tussenkomst van M. a. Z. (...), uw land van gewoonlijk verblijf probleemloos legaal kon verlaten, is des te merkwaardiger gelet op uw eigen verklaringen dat M. a. Z. (...) in het kader van uw vrijlating in oktober 2014 reeds te kennen had gegeven dat hij u in het vervolg niet meer te hulp zou schieten (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de leden van de interne veiligheidsdiensten op de hoogte waren van de tussenkomst van M. a. Z. (...) in het kader van uw eerdere problemen (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 14). Dat M. a. Z. (...) in een dergelijke context een dermate groot risico zou hebben genomen, is weinig geloofwaardig. Dat u ook zelf het risico nam alsnog tijdens uw vlucht aan de grensovergang te worden opgepakt, is eens zo opmerkelijk. Het voorafgaande holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging verder uit. Dat u bovendien ook probleemloos Gaza kon

uitreizen, wijst er eens te meer op dat gaan geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te worden gezocht door Hamas.

Opvallend is voorts ook dat u uw paspoort reeds eind september 2015, meer dan een maand voor het ontstaan van de problemen die de directe aanleiding vormden voor uw vertrek, heeft aangevraagd. Uit de door u neergelegde stukken blijkt immers dat uw paspoort op 4 oktober 2015 werd afgegeven te Ramallah (zie stukken groene map). U stelde dat u na het indienen van uw aanvraag voor een paspoort ongeveer één week à tien dagen diende te wachten voor u uw paspoort in ontvangst kon nemen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 9 en 10). Dit toont eens te meer aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen met Hamas. Het is immers geenszins duidelijk waarom u op dat moment überhaupt reeds een paspoort nodig had en aanvroeg. U gevraagd naar de reden(-en) waarom u op dat moment een paspoort aanvroeg stelde u dat u graag wou verder studeren in het buitenland en u het als een beloning zag om over een paspoort te beschikken (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 6). Dit zijn echter louter beweringen van uw kant die u geenszins staaft. Bovendien is het frappant dat u in september reeds een paspoort heeft aangevraagd rekening met het gegeven dat u pas eind november uw inschrijving bij de universiteit Ain Shams te Egypte regelde via een kennis (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 18). Uit niets kan blijken dat u voordien enige inspanning heeft geleverd om in het buitenland uw studies verder te zetten. Bovendien stroken uw verklaringen aangaande uw paspoort dan weer niet met uw latere verklaringen met betrekking tot het verder zetten van uw studentenblad. Daar stelde u immers dat u in samenspraak met I. (...) besloten had om jullie studentenblad te blijven uitgeven aangezien 70% van uw klasgenoten hun studies nog niet hadden afgerond (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 11). Hiermee geeft u duidelijk geen blijk van snel de Gazastrook te hebben willen verlaten om uw studies elders verder te zetten. Dit, en het gegeven dat u in september of oktober 2015 nog geen concrete stappen had ondernomen om naar het buitenland te trekken voor uw studies, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw paspoort. Rekening houdend met voorgaande kan het CGVS zich niet van het vermoeden ontdoen dat u uw paspoort niet heeft aangevraagd met het oog op verdere studies in het buitenland.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande bevindingen, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweringen als zou u na uw vertrek nog worden gezocht.

De waarachtigheid van de feiten die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan, wordt bijkomend onderuit gehaald door volgende vaststellingen. Zo kan u geenszins overtuigen dat de veiligheidsdiensten, dan wel andere leden van Hamas, nog naar u kwamen zoeken na uw vertrek. In dit verband stelde u zelf dat men na uw vertrek nooit bij uw thuis naar u is komen zoeken (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 16). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat indien u effectief gezocht werd door Hamas omwille van uw activiteiten men zich niet meer moeite getroost zou hebben om u te vinden. Uw verklaringen aangaande uw broer die op straat werd aangesproken door individuen die naar u vroegen, noch uw verklaringen met betrekking tot de kwade blikken die men zou werpen naar uw broer, doen hier geen afbreuk aan (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 16 en 17). Los van het feit dat u hier weerom niet verder komt dat het uiten van een aantal loutere beweringen, moet er worden op gewezen dat uit uw verklaringen op geen enkele manier blijkt dat het hier daadwerkelijk om uw voormalige belagers/leden van de veiligheidsdiensten ging, laat staan dat het mensen betrof die kwade bedoelingen hadden. U merkte immers zelf op niet te weten of de mensen die uw broer aanspreken tot de veiligheidsdienst behoren (zie CGVS 18/4/2019 p. 16).

Volledigheidshalve kan hier ook nog worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. In geval van een waarachtig relaas is dit eveneens merkwaardig. Zo zou u na uw vertrek uit de Gazastrook nog ettelijke jaren in Egypte hebben verbleven om aldaar uw studies verder te kunnen zetten. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot en met eind 2017 gestudeerd heeft aan de Ain Shams universiteit te Egypte. U stelde dat uw verblijfssituatie in Egypte nooit echt stabiel was aangezien Egypte in eerste instantie weigerde om een veiligheidsmachtiging af te leveren die noodzakelijk was voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 5). U kon echter naar eigen zeggen in het land verblijven op basis van uw inschrijving aan de universiteit en na het afronden van uw studies (ergens eind 2017) zou u nog ettelijke maanden op illegale wijze in Egypte hebben verbleven (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 4 en 5). U stelde schrik te hebben om elk moment te worden gedeporteerd naar de Gazastrook door de Egyptische autoriteiten (zie GVS dd. 18.04.2019, p. 4 en 5). In het kader hiervan mag het verbazen dat u nog gedurende zes maanden in Egypte heeft verbleven. Het risico bestond immers dat men u alsnog zou terugsturen naar de Gazastrook (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 5). Uw gedrag staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon

die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u werkelijk omwille van een vrees voor vervolging Gaza verliet én vreesde om gedepoteerd te worden, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in précaire omstandigheden in Egypte zou hebben verbleven, hierbij het risico.

Dat u ook besloot niet om internationale bescherming te verzoeken in Spanje, doch verder te reizen naar België, wijst er eens te meer op dat uw relaas niet de waarheid bevat temeer daar logischerwijs verondersteld kan worden dat u zo snel mogelijk internationale bescherming zou aanvragen van bij uw aankomst in een veilig land. Dat Spaans academisch gezien geen interessante taal is, dit in tegenstelling tot het Frans en dat u had vernomen dat België bekend staat om zijn goede behandeling van Palestijnse verzoekers, dit in tegenstelling tot Spanje (zie verklaring DVZ, vraag 27 en zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 4), mag dan wel zijn, van iemand die daadwerkelijk een vrees heeft voor zijn leven kan redelijkerwijs verondersteld worden dat het aanvragen van bescherming absolute prioriteit heeft. Uw gedrag in deze staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt

door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in de Gazastrook is jullie eigendom (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13). Eveneens blijkt dat uw vader vast tewerkgesteld is op de technische dienst van de al-Azhar universiteit (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). De inkomsten uit deze werkzaamheden zouden naar eigenzeggen volstaan om uw gezin te onderhouden (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). U stelde in dit verband uitdrukkelijk dat private universiteiten een redelijk goed loon betalen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Daarnaast verklaarde u dat ook uw overige familieleden, al dan niet vast, in dienst zijn. Zo stelde u dat één van uw broers tewerkgesteld is als security guard bij de 'al-Azhar' universiteit en een andere broer zou werken als ijzersmid. Uw andere broers zouden af en toe – tussen hun studies door – in de bouwsector werken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in de Gazastrook over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13, 14 en 15). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat één van uw ooms, woonachtig in Noorwegen, soms financiële steun zou bieden aan uw gezin (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na het afronden van uw secundair onderwijs hogere studies kon aanvangen aan de 'al-Azhar' universiteit te Gaza. Daaropvolgend kon u uw hogere studies verder zetten aan de 'Ain Shams' universiteit te Caïro. In dit verband stelde u dat jullie omwille van uw vader zijn job bij de al-Azhar universiteit gratis kon gaan studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw studies in Egypte zo'n 6000 dollar diende te betalen om uw studie- en levenskosten te dekken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 18). Ook uw overige broers en zussen gestudeerd hebben aan de universiteit. Zo zouden uw broers A. (...), M. (...) en Z. (...) momenteel nog steeds verder studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Het gegeven dat uw vader met zijn inkomen in staat is om jullie gezin te onderhouden, en het feit dat jullie allemaal kunnen studeren en niet moeten gaan werken om de familie mee te onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie afdoende is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019

veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 'al-Zeitoun' (Gazastrook) actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te 'al-Zeitoun' (Gazastrook). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en

dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij

personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, uw diploma secundair onderwijs, uw bachelor diploma en puntenlijst, uw masterdiploma en puntenlijst, het attest ter staving van uw lidmaatschap bij de studentenvereniging van de rechtenfaculteit, het attest van de Palestijnse ambassade te Caïro ter bewijs van uw inschrijving aan de universiteit Ain Shams, het inschrijvingsbewijs van de universiteit Ain Shams, de veiligheidstoestemming van Egypte, de geboorteaktes van uw ouders alsook de identiteitskaarten van uw ouders bevestigen louter uw persoonsgegevens, de persoonsgegevens uw ouders, uw herkomst alsook uw opleiding. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat betreft het uittreksel van het arrest 230 436 van de RvV dient te worden opgemerkt dat de geciteerde rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn eigen individuele merites en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U dient uw vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, doch blijft u hiertoe in gebreke. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat de twee studentenkranten alsook de ontvangstbewijzen van de drukkerij betreft, dient te worden opgemerkt dat deze documenten reeds hierboven werden besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Over zijn nood aan internationale bescherming omwille van de toestand in zijn regio van herkomst betoogt verzoeker in hoofdorde dat hij als vluchteling dient te worden erkend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn problemen met Hamas, maar wenst volgende bijkomende opmerkingen te maken:

“Vooreerst stelt de tegenpartij zich vragen omtrent het feit dat enkel verzoekende partij werd aangehouden, vastgehouden en ondervraagd naar aanleiding van de publicatie van een artikel omtrent de oorlog in 2014. Zo is de tegenpartij van mening dat de heer I. N. al K. (...) eveneens problemen zou moeten gekend hebben, vermits het studentenblad onder zowel diens naam als de naam van verzoekende partij gepubliceerd werd.

De tegenpartij gaat echter voorbij aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent de rol van de heer I. N. al K. (...).

*Verzoekende partij verklaarde immers het volgende (gehoorverslag CGVS 05.03.2019, pp. 6-7):
“(...)”*

Het weze dus duidelijk dat gezien het profiel van de heer I. N. al K. (...) het logisch is dat deze niet geïnterviewd werd door Hamas wegens de publicatie van een artikel dat door verzoekende partij geschreven werd.

*Wat betreft de invloed die de oom van I. (...) uitgeoefend heeft om te voorkomen dat I. (...) ondervraagd werd gaat de tegenpartij over tot een onvolledige lezing van de verklaringen van verzoekende partij. Zie in deze zin (gehoorverslag CGVS 18.04.2019, p. 10):
“(...)”*

De tegenpartij gaat veel te gemakkelijk over tot het besluiten van de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraagproces door bepaalde verklaringen in vraag te stellen en te hekelen op bepaalde vergetelheden, onduidelijkheden of zogenaamde inconsistenties die enkel en alleen gebaseerd zijn op de denkwijze van de tegenpartij maar verder geen steun vinden.

De tegenpartij slaagt er niet in aan te tonen dat zij enigszins rekening heeft gehouden met de uitgebreide en zeer gedetailleerde verklaringen van verzoekende partij omtrent de martelingen die zij in gevangenschap heeft moeten doorstaan (zie o.a. gehoorverslag CGVS 05.03.2019, pp. 20-21).

De verklaringen van verzoekende partij omtrent deze ervaringen getuigen van een doorleefde ervaring, waarbij er ettelijke details gegeven worden, waardoor men moeilijk kan inzien waarom deze verklaringen niet op waargebeurde feiten zouden berusten. Op zijn minst dient men terzake het voordeel van de twijfel toe te kennen aan verzoekende partij (zie infra).

De tegenpartij stelt zich eveneens vragen bij de beslissing van verzoekende partij om enkele maanden na de problemen met de veiligheidsdiensten naar aanleiding van een kritische analyse over de oorlog in 2014 terug een kritisch artikel te publiceren.

*De tegenpartij gaat echter voorbij aan de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor, weliswaar werden deze verklaringen geuit op het einde van het gehoor en werd verzoekende partij onder druk gezet vermits er niet voldoende tijd meer was, doch maakt dit deze verklaringen niet minder relevant. Zie in deze zin (gehoorverslag CGVS 05.03.2019, p. 23):
“(...)”*

*Zie ook (gehoorverslag CGVS 18.04.2019, p. 10):
“(...)”*

*Of nog (gehoorverslag CGVS 18.04.2019, pp. 11-12):
“(...)”*

De tegenpartij kan niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt dat “uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen”. De tegenpartij toont hierdoor aan dat zij geen rekening heeft gehouden met de verandering van aanpak die verzoekende partij gehanteerd heeft en het feit dat verzoekende partij op voorzichtigere wijze te werk ging en niet langer aanvallende en direct kritiek uitte tegen hamas.

Met betrekking tot de manier waarop verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft en de bedenkingen die daarbij door de tegenpartij worden geplaatst verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen waarin zij stelt dat zij met behulp van een familielid op ‘speciale’ wijze de Rafah-grenspost heeft kunnen passeren (zie o.a. gehoorverslag CGVS 05.03.2019, pp. 10-12).

De tegenpartij gaat over tot een aantal insinuaties, doch toont niet op concrete wijze aan dat de verklaringen van verzoekende partij onjuist zouden zijn.

Louter door te stellen dat het wel gevaarlijk was voor verzoekende partij den diens familielid om op die wijze de Gazastrook te ontvluchten, toont de tegenpartij niet aan dat dit ondenkbaar is. De tegenpartij lijkt uit het oog te verliezen dat er voor verzoekende partij geen andere optie was dan het land te verlaten gezien de problemen die zij kende met Hamas. Zij voelde zich dan ook genoodzaakt om dergelijke risico’s te nemen om haar land van oorsprong te ontvluchten, vermits het alternatief niet beter was. Voorts lijkt de tegenpartij ook te vergeten dat verzoekende partij niet door zomaar eender wie werd geholpen, maar dat er wel degelijk een familiale band bestond tussen verzoekende partij en de heer M. A. Z. (...). Bovendien gaat de tegenpartij er aan voorbij dat deze M. A. Z. (...) algemeen directeur was van de poorten en dus bijgevolg wel een zekere invloed kon uitoefenen om de doorgang door de Rafah-passage te faciliteren.

Kortom, de tegenpartij besluit maar al te gemakkelijk tot de ongeloofwaardigheid van de verzoekende partij haar verklaringen hieromtrent.

De tegenpartij kan niet zonder meer gevolgd worden dat het opmerkelijk is dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar verblijf bij haar tante in strijd zijn met haar eerdere verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, vermits verzoekende partij zou verklaard hebben dat zij vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek op hetzelfde adres heeft verbleven (zie stuk 1, p. 3).

De tegenpartij gaat immers volledig voorbij aan de verklaring van verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekende partij verklaarde immers: “ik moest onderduiken. Ik heb 20 dagen ondergedoken geleefd tot ik de kans zag om naar Egypte te gaan.” Hieruit blijkt dus duidelijk dat verzoekende partij reeds ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij voor een zéér korte periode ondergedoken geleefd heeft alvorens Gaza te verlaten.

Voorts blijkt duidelijk dat verzoekende partij die 20 dagen dat zij ondergedoken leefde niet beschouwd als zijnde daar gewoond te hebben. Vandaar dat zij tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij steeds op hetzelfde adres heeft gewoond. Zij verklaarde dit eveneens tijdens het eerste gehoor bij de tegenpartij (zie gehoorverslag CGVS 05.03.2019, p. 16):
“(…)”

De tegenpartij stelt vervolgens dat het vreemd is dat verzoekende partij reeds eind september 2015, meer dan een maand voor het ontstaan van de problemen die de directe aanleiding van het vertrek van verzoekende partij vormden, een paspoort aanvraag en stelt dat verzoekende partij als reden hiervoor opgaf dat zij graag wou verder studeren in het buitenland en het als een beloning zag om over een paspoort te beschikken.

Voorts is het volgens de tegenpartij frappant dat verzoekende partij reeds een paspoort heeft aangevraagd, rekening houdende met het feit dat verzoekende partij pas in november de inschrijving aan de universiteit Ain Shams te Egypte regelde via een kennis.

De tegenpartij gaat hier echter over tot een onvolledige lezing van de verklaringen van verzoekende partij en haalt enkel de redenen aan die in haar kraam passen. Verzoekende partij verklaarde namelijk als reden om het paspoort in september aan te vragen het volgende (zie gehoorverslag CGVS 18.04.2019, p. 6):
“(…)”

De tegenpartij houdt bijgevolg geen rekening met het feit dat verzoekende partij het paspoort wou gebruiken bij haar zoektocht naar studiebeurzen, alsook met het feit dat verzoekende partij liet verstaan dat de aanvraag voor een paspoort enige tijd in beslag neemt.”

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Verzoeker stelt dat de Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat zelfs indien er twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van de verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen. Tevens werd er volgens verzoeker reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico primeert op de verklaringen van de asielaanvrager, die soms onduidelijk zijn wat betreft bepaalde aspecten van de aanvraag.

Met betrekking tot zijn voorgehouden nood aan erkenning als vluchteling herhaalt verzoeker bij wijze van besluit de door hem aangevoerde vluchtmotieven en stelt hij eveneens de algemene situatie in Gaza te vrezes. Hij wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève iedere persoon die met reden vervolging vreest, met name vanwege diens politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep, erkend kan worden als vluchteling. Verzoeker besluit dat de adjunct-commissaris-generaal meerdere elementen van zijn relaas niet afdoende heeft bestudeerd en tevens heeft nagelaten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM na te gaan, wat volgens hem nochtans essentieel is om zijn vrees in geval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat vooreerst in op de humanitaire situatie in Gaza. Hij betoogt dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza, alsook de socio-economische situatie in Gaza, de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het mandaatgebied van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) te verlaten. Bovendien kan volgens verzoeker aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie ‘*Protective edge*’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat en dat er zelfs sprake is van “*de-development*”. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal- economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn “*voedsel onzeker*” en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De economische situatie in Gaza blijft volgens verzoeker zienderogen achteruit gaan. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontzegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, met name *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Verzoeker benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt volgens verzoeker aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten die vanuit Gaza werden afgevuurd en waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten tot nader order afgesloten en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens *Gisha*, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt volgens verzoeker verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit hij een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat er op 22 maart 2019 tijdens de *Grote Mars van de Terugkeer* twee demonstranten gedood werden en 189 gewond, dat er tijdens de eerste verjaardag van de *Grote Mars van de Terugkeer* vier doden vielen, waaronder twee kinderen, dat er op 5 april 2019 tijdens de 53ste *Grote Mars van de Terugkeer* 144 demonstranten gewond geraakten en dat op 12 april 2019 één kind gedood werd en 125 demonstranten verwond werden. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en zijn er 16.105 gewonden. Op 3 mei 2019 werd er wederom een Palestijn gedood en werd er melding gemaakt van 116 gewonden. Bovendien werden er twee personen gedood door Israëlische luchtaanvallen. Op 14 juni 2019 werden er 95 gewonden geteld, op 28 juni 2019 was er sprake van 126 gewonden en op 23 augustus 2019 werden er weer 161 personen verwond. Verzoeker haalt vervolgens nog een incident aan van 13 april 2019 en wijst erop dat de bovenstaande bevindingen tevens ondersteund worden door een publicatie van de organisatie *Euromed Rights* van 19 maart 2019. Verzoeker merkt op dat de situatie onlangs verder escaleerde. Op 4 mei 2019 werden er namelijk honderden raketten afgevuurd vanuit Gaza richting Israël. Israël reageerde met massale luchtaanvallen alsook precisiebombardementen, waarbij ook burgers en woningen werden getroffen. Verzoeker merkt op dat Human Rights Watch het geweld aan beide zijden van het conflict van mei 2019 heeft veroordeeld. Het ziet ernaar uit dat er niet meteen een einde zal komen aan de geweldplegingen in Gaza, aldus verzoeker, die meent dat dit verder wordt aangetoond door het feit dat er in augustus 2019 wederom bombardementen door Israël op Gaza plaatsvonden als reactie op een raket die vanuit Gaza zou zijn afgevuurd. Verzoeker besluit dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en schendingen van mensenrechten op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "*We want to live*" die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten "*Two authorities, one way, zero dissent*" van Human Rights Watch van oktober 2018 en "*Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*" van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van

artikel 3 van het EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-staatelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering die in het arrest *N.* wordt vooropgesteld. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering die in het arrest *M.S.S.* wordt gehanteerd. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest *M.S.S.* beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest *Sufi & Elmi* stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de *M.S.S.*-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP's) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "*vijandige entiteit*". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maken volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsvoorraad en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van artikel 3 van het EVRM de *M.S.S.*-benadering moet worden toegepast. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt, kan de verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève werd

overigens reeds bevestigd door de Raad (RvV 7 augustus 2015, nr. X, RvV 16 februari 2017, nr. X, RvV 31 juli 2017, nr. X en RvV 27 juni 2018, nr. X).

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, merkt verzoeker vooreerst op dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, en dat de adjunct-commissaris-generaal op dit punt gebruik maakt van een stereotiepe motivering die niet werd afgesteld op zijn specifieke situatie. Voorts stelt verzoeker vast dat adjunct-commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de mogelijkheid om via de Rafah-grensovergang terug te keren naar de Gazastreek baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben *Egyptair* gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat de adjunct-commissaris-generaal voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast, terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah-grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het

leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie- of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah-grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en er wordt aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ten overvloede nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptische Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe. Verzoeker wijst er bovendien op dat de transporten naar de doorgang te Rafah enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel "*Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai*" van 21 februari 2019, het rapport "*Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt*" van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport "*Egypt, events of 2018*" van Human Rights Watch, het artikel "*Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*" van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel "*Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai*" van BBC van 9 april 2019, het artikel "*Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*" van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel "*Map update: security situation in Egypt's north Sinai*" van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris-generaal beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang te Rafah.

Verzoeker is van mening dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld zou bevinden in geval van terugkeer naar Gaza en dat zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico vormt voor zijn leven of persoon. Rekening houdend met alle informatie en gelet op zijn zeer kwetsbaar profiel, dient volgens verzoeker te worden geconcludeerd dat de autoriteiten van Gaza hem niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer. Verzoeker stelt dat de veiligheids- en humanitaire situatie in zijn regio van herkomst kritiek is en wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Daarom is verzoeker van oordeel dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*” van 10 september 2019 en de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Retour dans la Bande de Gaza*” van 9 september 2019.

2.2.3. Op 16 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige

elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen beoordeeld kan worden, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen

geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling erkend kan worden. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatische inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt, dat (B) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) er geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering als zou hij gezocht worden door Hamas, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, (iv) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en (v) de documenten die hij voorlegt deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas naar aanleiding van bepaalde kritische artikels van zijn hand die waren verschenen in het studentenblad dat hij samen met een medestudent verspreidde op de universiteit. Zijn problemen zouden begonnen zijn toen hij op 26 september 2014 een artikel publiceerde in zijn studentenblad waarin hij zich kritisch uitliet over Hamas en de oorlog die plaatsvond in de zomer van 2014. Naar aanleiding van dit artikel zou verzoeker op 29 september 2014 door de binnenlandse veiligheidsdienst zijn aangehouden en gedurende twintig dagen zijn vastgehouden op een militaire basis. Daar zou verzoeker zijn mishandeld en ondervraagd. Met de hulp van een neef van zijn moeder, die binnen Hamas een invloedrijke functie zou hebben bekleed bij de grensinspectie, zouden zijn ouders erin geslaagd zijn verzoeker vrij te krijgen. Verzoeker zou op 20 oktober 2014 zijn vrijgelaten, op voorwaarde dat hij gedurende vier maanden zou stoppen met schrijven en nadien hoe dan ook niets meer zou schrijven dat op één of andere manier te maken had met Hamas. Verzoeker verklaart dat hij begin maart 2015 opnieuw begon te schrijven voor het studentenblad en in november 2015 opnieuw in de problemen kwam, ditmaal na de publicatie van een artikel over de Moslimbroederschap. Verzoeker zou op 11 november 2015 op weg geweest zijn naar het huis van een vriend toen zijn moeder hem opbelde om te melden dat de veiligheidsdiensten een huiszoeking hadden verricht in zijn ouderlijke woning en hem met de dood hadden bedreigd. Verzoeker zou daarop besloten hebben om onder te duiken bij zijn tante en daar gedurende twintig dagen verbleven hebben in afwachting van een mogelijkheid om Gaza te verlaten. In die periode zou zijn vader contact hebben opgenomen met de neef van zijn moeder die verzoeker eerder had vrij gekregen, dit keer om te verkrijgen dat verzoeker probleemloos door de controles langs Palestijnse kant van de grens kon geraken. Verzoeker zou op zijn beurt een inschrijving aan een Egyptische universiteit hebben geregeld om deze voor te kunnen leggen aan de Egyptische autoriteiten. Verzoeker verklaart dat hij de Gazastrook op 14 december 2015 op legale wijze verliet via de grensovergang van Rafah en daarbij geholpen werd door een assistent van de neef van zijn moeder. Verzoeker zou vervolgens legaal in Egypte hebben kunnen verblijven op basis van zijn studies. Na het afronden van zijn studies eind 2017 zou verzoeker in Egypte geen verblijfsvergunning hebben kunnen verkrijgen en na een illegaal verblijf van zes maanden Egypte op 27 juli 2018 hebben verlaten om naar Europa te komen. Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Gaza vreest te zullen worden vermoord of mishandeld door de binnenlandse veiligheidsdienst.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn relaas onder meer fotokopieën neerlegt van twee nummers van het studentenblad waarin de artikels werden gepubliceerd die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn problemen met Hamas, alsmede fotokopieën van ontvangstbewijzen van de drukkerij waar hij het studentenblad liet drukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 20, map met 'documenten', nrs. 12, 14 en 15). Nog daargelaten dat het fotokopieën en geen originele stukken betreft, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij door de publicatie van de desbetreffende artikels in de problemen zou zijn gekomen.

Wat de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten betreft (adm. doss.), stuk 20, map met 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, uw diploma secundair onderwijs, uw bachelor diploma en puntenlijst, uw masterdiploma en puntenlijst, het attest ter staving van uw lidmaatschap bij de studentenvereniging van de rechtenfaculteit, het attest van de Palestijnse ambassade te Caïro ter bewijs van uw inschrijving aan de universiteit Ain Shams, het inschrijvingsbewijs van de universiteit Ain

Shams, de veiligheidstoestemming van Egypte, de geboorteaktes van uw ouders alsook de identiteitskaarten van uw ouders bevestigen louter uw persoonsgegevens, de persoonsgegevens uw ouders, uw herkomst alsook uw opleiding. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat betreft het uittreksel van het arrest 230 436 van de RvV dient te worden opgemerkt dat de geciteerde rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn eigen individuele merites en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.”

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de door hem voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven.

Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat enkel hij zou zijn aangehouden, vastgehouden en ondervraagd naar aanleiding van de publicatie van een artikel over de oorlog van 2014. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat I. N. al K. (...), net als u, aan het hoofd stond van het studentenblad (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 6 en 7). Daarenboven stelde u uitdrukkelijk dat het studentenblad onder jullie beide namen werd gepubliceerd (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 11). U gevraagd of I. (...) al dan niet soortgelijke problemen heeft gekend als u stelde u dat dit niet het geval was. In dit verband verklaarde u dat I. (...) geen problemen zou hebben gekend aangezien het artikel enkel onder uw naam werd gepubliceerd (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 10). Indien jullie, zoals u beweerde, beiden aan het hoofd stonden van het blad en het studentenblad onder jullie beider namen werd gepubliceerd, is het toch wel hoogst opmerkelijk dat I. (...) ongemoeid werd gelaten. Er kan immers verondersteld worden dat ook hij minstens zou zijn aangesproken over het betreffende artikel gezien hij toch medeverantwoordelijk was voor de artikels die in “zijn” blad werden gepubliceerd. Voorts verklaarde u dat u later ‘via-via’ zou vernomen hebben dat de interne veiligheidsdiensten contact hadden opgenomen met de oom van I. (...), die tewerkgesteld is bij de binnenlandse veiligheidsdienst van de Noordelijke regio te Gaza, die hem in bescherming zou hebben genomen (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 10). Los van het feit dat dit loutere beweringen van uw kant betreffen die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs, kan niet worden ingezien waarom de interne veiligheidsdiensten, die dan blijkbaar toch enig zicht wilden krijgen op de eventuele betrokkenheid van I. (...), zich tot zijn oom zouden wenden en hem niet, zoals bij, persoonlijk aan de tand zouden hebben gevoeld. Het is geenszins aannemelijk dat men I. (...) ongemoeid zou hebben gelaten terwijl u méér dan twintig dagen werd vastgehouden.”

Door in het verzoekschrift te wijzen op het feit dat het artikel dat voor problemen zou hebben gezorgd door hem werd geschreven en op zijn verklaringen over de rol van I., weerlegt verzoeker geenszins de pertinente overweging dat zowel hij als I. verantwoordelijk waren voor de uitgifte van het studentenblad zodat redelijkerwijze mag worden verwacht dat de veiligheidsdienst ook I. persoonlijk aan de tand zou voelen over deze kwestie. De bewering dat het dossier van I. in handen zou zijn geweest van diens oom, die een belangrijke functie zou hebben bekleed bij de binnenlandse veiligheidsdienst van de noordelijke regio, is niet aannemelijk nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze oom niets meer zou hebben gedaan dan de binnenlandse veiligheidsdienst erop te wijzen dat de naam van I. niet terug te vinden was onder de “politieke” artikels (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 april 2019, p. 10). Dit inzicht had de binnenlandse veiligheidsdienst zonder de tussenkomst van de oom van I. ook wel kunnen verkrijgen. Dat dit zou hebben volstaan om de rol van I. niet nader te onderzoeken, kan niet overtuigen.

Daarnaast acht de Raad het net zo min als de adjunct-commissaris-generaal aannemelijk dat verzoeker, ondanks zijn eerdere problemen met de veiligheidsdiensten naar aanleiding van een kritische analyse over de oorlog van 2014, zou hebben besloten om enkele maanden later opnieuw een kritisch artikel te publiceren. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vrijlating in oktober 2014 nochtans gebonden was aan enkele voorwaarden. Zo diende u uw activiteiten gedurende vier maanden volledig te staken en het werd u vervolgens ten stelligste verboden om eender wat te publiceren wat nog maar iets te maken zou kunnen hebben met Hamas (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 22). Ondanks verschillende niet mis te verstane bedreigingen aan uw persoon hervatte u uw journalistieke activiteiten na ettelijke maanden en publiceerde opnieuw een artikel, ditmaal over het Moslimbroederschap, dat toch als ‘kritisch’ kon opgevat worden. Dit is wel opmerkelijk en uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zich bewust was van het risico waarmee dit gepaard ging (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 11 en 12). U verklaarde meermaals dat uw vriend I. N. al K. (...), tevens de medeoprichter van het studentenblad, niet akkoord was met de publicatie van het artikel over het Moslimbroederschap (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 24 – zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 12 en 13). Dat u, hiermee rekening houdende, dan zou beslist hebben om het expliciete bevel om geen artikels die op enige manier betrekking hadden op Hamas te schrijven, zonder meer naast u neer te leggen, is geenszins aannemelijk. Ter vergoelijking van uw gedragingen stelde u dat in het artikel geen rechtstreekse kritiek wordt geuit op Hamas (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 12). Dit kan echter weinig overtuigen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat er u een verbod was opgelegd om zaken te publiceren die “op eender welke wijze” nog maar iets te maken zou kunnen hebben met Hamas. Ook al was uw artikel gericht tegen het Moslimbroederschap, u haalde zelf aan dat Hamas hiervan een branche is. Daarenboven haalde u aan Hamas bij naam te hebben genoemd in uw artikel (zie CGVS, dd. 18.04.2019, p. 12). Dat u, indien uw verklaringen betreffende uw problemen met de interne veiligheidsdiensten eind september 2014 de waarheid bevatten, zonder meer opnieuw een artikel, dat toch als ‘kritisch’ kan worden aanzien, zou hebben gepubliceerd is niet aannemelijk.”

Door erop te wijzen dat hij wat betreft het tweede kritische artikel de zaken anders had aangepakt en voorzichtiger te werk was gegaan door niet langer “aanvallend en directe kritiek” te uiten tegen Hamas, weerlegt verzoeker niet dat hij zich voor de publicatie van dit artikel bewust was van het risico en dat dit artikel wel degelijk kritiek bevatte op een aan Hamas gelieerd onderwerp. Aldus kan verzoekers betoog niet volstaan ter verschoning of verklaring van zijn gedrag.

Voorts kan verzoeker in het licht van de door hem voorgehouden problemen met Hamas niet overtuigen in zoverre hij voorhoudt dat hij Gaza op legale wijze met zijn eigen paspoort heeft verlaten via de grenspost van Rafah en daarbij hulp heeft gekregen van een familielid met een invloedrijke positie binnen de binnenlandse veiligheidsdienst. De adjunct-commissaris-generaal kon in dit verband op goede gronden als volgt overwegen:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Hamas op het moment van uw vertrek de volledige controle had over de Rafah-grenspost (zie informatie in de blauwe map : COI Focus : Territoires Palestiniens – Gaza – Retour dans la bande de Gaza). Rekening houdend met voorgaande is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas werd gezocht en met de dood werd bedreigd (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 23 en 24 – zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 13 en 14), het ogenschijnlijk veilig genoeg achtte om u in het openbaar te begeven én het risico zou nemen om legaal te vertrekken. In dit verband verklaarde u hulp te hebben gekregen van M. a. Z. (...), de algemeen directeur van de (grens-)poorten en tevens de neef van uw moeder, om het land te verlaten (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 10). Zo zou M. a. Z. (...) zijn persoonlijk assistent gestuurd hebben om u doorheen de grensprocedure te begeleiden (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw paspoort hierbij werd afgestempeld door de Palestijnse autoriteiten bij de grensovergang en uw persoonlijke informatie werd opgenomen in het register (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 10). Dient te worden opgemerkt dat het een bijzonder gróót risico inhield voor u, alsook M. a. Z. (...), om op zulke wijze uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u alsnog werd tegengehouden aan de grens. Daarenboven mag verbazen dat M. a. Z. (...) een dergelijk groot risico zou nemen, in casu het helpen van een door de autoriteiten gezochte persoon om het land te verlaten. Dat u op dergelijke manier, via de tussenkomst van M. a. Z. (...), uw land van gewoonlijk verblijf probleemloos legaal kon verlaten, is des te merkwaardiger gelet op uw eigen verklaringen dat M. a. Z. (...) in het kader van uw vrijlating in oktober 2014 reeds te kennen had gegeven dat hij u in het vervolg niet meer te hulp zou schieten (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de leden van de interne veiligheidsdiensten op de hoogte waren van de tussenkomst van M. a. Z. (...) in het kader van uw eerdere problemen (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 14). Dat M. a. Z. (...) in een dergelijke context een dermate groot risico zou hebben genomen, is weinig geloofwaardig. Dat u ook zelf het risico nam alsnog tijdens uw vlucht aan de grensovergang te worden opgepakt, is eens zo opmerkelijk. Het voorafgaande holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging verder uit. Dat u bovendien ook probleemloos Gaza kon

uitreizen, wijst er eens te meer op dat gaan geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te worden gezocht door Hamas.”

Met het betoog dat hij geen andere optie had dan zijn land van herkomst te verlaten en daarom genoodzaakt was om dergelijke risico's te nemen, dat er een familiale band bestond tussen hem en de man die hem hielp en dat deze man *“algemeen directeur was van de poorten en dus bijgevolg wel een zekere invloed kon uitoefenen om de doorgang door de Rafah-passage te faciliteren”* verklaart verzoeker niet waarom de neef van zijn moeder zou helpen bij zo'n riskante operatie gelet op de pertinente vaststelling dat deze neef (i) in het kader van verzoekers vrijlating in oktober 2014 reeds te kennen zou hebben gegeven dat hij verzoeker in het vervolg niet meer te hulp zou schieten en (ii) zichzelf toch aan een groot risico blootstelt nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat de leden van de interne veiligheidsdienst op de hoogte waren van zijn tussenkomst naar aanleiding van verzoekers eerdere problemen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om voorgaande pertinente motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Gelet op het voorgaande, blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke.

Verder dient erop te worden gewezen dat verzoekers verklaringen over de regeling en de omstandigheden van zijn vertrek incoherent zijn en geen steun vinden in de documenten die hij neerlegt, meer bepaald de fotokopie van zijn paspoort. Verzoeker verklaart tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij dit paspoort in november 2015 heeft aangevraagd, ongeveer een maand voor zijn vertrek uit Gaza op 14 december 2015. Het paspoort blijkt echter te zijn uitgegeven op 4 oktober 2015 en verzoeker verklaarde dat hij na zijn aanvraag ongeveer een week à tien dagen moest wachten op het paspoort (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2019, p. 9-10), wat erop duidt dat verzoeker zijn paspoort in werkelijkheid eind september 2015 heeft aangevraagd. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat zijn paspoort op 4 oktober 2015 werd afgegeven en gevraagd waarom hij dit toen had aangevraagd, beweert verzoeker dat hij al tijdens zijn studies aan de universiteit in Gaza de ambitie had om verder te studeren en dat hij het paspoort aanvraag met het oog op het verder zetten van zijn studies in het buitenland (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 april 2019, p. 6). Deze bewering strookt echter niet met verzoekers eerdere verklaringen volgens dewelke hij de nodige regelingen voor zijn studies in Egypte pas is beginnen treffen na het incident van november 2015, toen hij ondergedoken leefde bij zijn tante. Verzoeker verklaarde dat de neef van zijn moeder kon regelen dat hij de controles langs Palestijnse kant van de grens kon doorkomen, maar dat hij niemand had aan Egyptische kant. Daarom zou hij een vriend in Egypte hebben gecontacteerd met de vraag of diens broer hem kon gaan inschrijven op de universiteit zodat hij Egypte zou binnen mogen. Verzoekers inschrijving aan de universiteit in Egypte zou met andere woorden slechts instrumenteel zijn geweest voor zijn vertrek uit Gaza, waartoe de gebeurtenissen van 11 november 2015 de aanleiding zouden zijn geweest. Uit niets blijkt dat verzoeker voordien enige inspanning geleverd heeft om in het buitenland zijn studies verder te zetten (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2019, p. 17-18). De adjunct-commissaris-generaal voegt hieraan in de bestreden beslissing de volgende terechte bemerking toe:

“Bovendien stroken uw verklaringen aangaande uw paspoort dan weer niet met uw latere verklaringen met betrekking tot het verder zetten van uw studentenblad. Daar stelde u immers dat u in samenspraak met I. (...) besloten had om jullie studentenblad te blijven uitgeven aangezien 70% van uw klasgenoten hun studies nog niet hadden afgerond (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 11). Hiermee geeft u duidelijk geen blijk van snel de Gazastrook te hebben willen verlaten om uw studies elders verder te zetten. Dit, en het gegeven dat u in september of oktober 2015 nog geen concrete stappen had ondernomen om naar het buitenland te trekken voor uw studies, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw paspoort.”

Verzoeker doet aan voorgaande pertinente vaststellingen geen afbreuk door zijn verklaringen zonder meer te herhalen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat:

“Vervolgens mag het verbazen dat Hamas schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om u te zoeken na uw vlucht naar het huis van uw tante, alsook in de twintig dagen dat u daar verbleef. Uit uw verklaringen blijkt immers dat na de initiële huiszoeking in november 2015 er geen andere pogingen hebben plaats gevonden om u te zoeken. Zo stelde u dat men u niet kwam zoeken bij uw overige verwanten noch zou er bij uw vrienden en/of kennissen gepolst zijn naar uw verblijfplaats (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 14). U gevraagd of Hamas u kwamen zoeken bij uw tante stelde u dat dit niet het geval was. In het kader hiervan verklaarde u dat dit een oude manier van werken is die niet langer

gehanteerd wordt door Hamas. De veiligheidsdiensten zouden momenteel gebruik maken van informanten om gezochte personen op te sporen (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 14). U weet deze blote bewering weerom niet te staven. Het kan bovendien maar weinig overtuigen dat, indien men u effectief wou doden omwille van uw journalistieke activiteiten, de veiligheidsdiensten van Hamas zich niet meer moeite getroost zouden hebben om u te vinden. Er kan immers bezwaarlijk gesproken worden van doorgedreven inspanning in hoofde van Hamas om u te vinden dan wel te doden, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen.

(...)

De waarachtigheid van de feiten die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan, wordt bijkomend onderuit gehaald door volgende vaststellingen. Zo kan u geenszins overtuigen dat de veiligheidsdiensten, dan wel andere leden van Hamas, nog naar u kwamen zoeken na uw vertrek. In dit verband stelde u zelf dat men na uw vertrek nooit bij uw thuis naar u is komen zoeken (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 16). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat indien u effectief gezocht werd door Hamas omwille van uw activiteiten men zich niet meer moeite getroost zou hebben om u te vinden. Uw verklaringen aangaande uw broer die op straat werd aangesproken door individuen die naar u vroegen, noch uw verklaringen met betrekking tot de kwade blikken die men zou werpen naar uw broer, doen hier geen afbreuk aan (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 16 en 17). Los van het feit dat u hier weerom niet verder komt dat het uiten van een aantal loutere beweringen, moet er worden op gewezen dat uit uw verklaringen op geen enkele manier blijkt dat het hier daadwerkelijk om uw voormalige belagers/leden van de veiligheidsdiensten ging, laat staan dat het mensen betrof die kwade bedoelingen hadden. U merkte immers zelf op niet te weten of de mensen die uw broer aanspreken tot de veiligheidsdienst behoren (zie CGVS 18/4/2019 p. 16).

Volledigheidshalve kan hier ook nog worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. In geval van een waarachtig relaas is dit eveneens merkwaardig. Zo zou u na uw vertrek uit de Gazastrook nog ettelijke jaren in Egypte hebben verbleven om aldaar uw studies verder te kunnen zetten. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot en met eind 2017 gestudeerd heeft aan de Ain Shams universiteit te Egypte. U stelde dat uw verblijfssituatie in Egypte nooit echt stabiel was aangezien Egypte in eerste instantie weigerde om een veiligheidsmachtiging af te leveren die noodzakelijk was voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 5). U kon echter naar eigen zeggen in het land verblijven op basis van uw inschrijving aan de universiteit en na het afronden van uw studies (ergens eind 2017) zou u nog ettelijke maanden op illegale wijze in Egypte hebben verbleven (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 4 en 5). U stelde schrik te hebben om elk moment te worden gedepoteerd naar de Gazastrook door de Egyptische autoriteiten (zie GVS dd. 18.04.2019, p. 4 en 5). In het kader hiervan mag het verbazen dat u nog gedurende zes maanden in Egypte heeft verbleven. Het risico bestond immers dat men u alsnog zou terugsturen naar de Gazastrook (zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 5). Uw gedrag staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u werkelijk omwille van een vrees voor vervolging Gaza verliet én vreesde om gedepoteerd te worden, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in précaire omstandigheden in Egypte zou hebben verbleven, hierbij het risico.

Dat u ook besloot niet om internationale bescherming te verzoeken in Spanje, doch verder te reizen naar België, wijst er eens te meer op dat uw relaas niet de waarheid bevat temeer daar logischerwijs verondersteld kan worden dat u zo snel mogelijk internationale bescherming zou aanvragen van bij uw aankomst in een veilig land. Dat Spaans academisch gezien geen interessante taal is, dit in tegenstelling tot het Frans en dat u had vernomen dat België bekend staat om zijn goede behandeling van Palestijnse verzoekers, dit in tegenstelling tot Spanje (zie verklaring DVZ, vraag 27 en zie CGVS dd. 18.04.2019, p. 4), mag dan wel zijn, van iemand die daadwerkelijk een vrees heeft voor zijn leven kan redelijkerwijs verondersteld worden dat het aanvragen van bescherming absolute prioriteit heeft. Uw gedrag in deze staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert."

Voor het overige volhardt verzoeker in zijn verklaringen en wijst hij op zijn "uitgebreide en zeer gedetailleerde verklaringen (...) omtrent de martelingen die (hij) in gevangenschap heeft moeten doorstaan", welke argumenten niet van aard zijn om de voorgaande concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging zou moeten hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.5., wordt uiteengezet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliësch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliësch en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in

een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëliische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Immers, de woning waar u met uw familie woonde in de Gazastrook is jullie eigendom (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13). Eveneens blijkt dat uw vader vast tewerkgesteld is op de technische dienst van de al-Azhar universiteit (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). De inkomsten uit deze werkzaamheden zouden naar eigenzeggen volstaan om uw gezin te onderhouden (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). U stelde in dit verband uitdrukkelijk dat private universiteiten een redelijk goed loon betalen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Daarnaast verklaarde u dat ook uw overige familieleden, al dan niet vast, in dienst zijn. Zo stelde u dat één van uw broers tewerkgesteld is als security guard bij de ‘al-Azhar’ universiteit en een andere broer zou werken als ijzersmid. Uw andere broers zouden af en toe – tussen hun studies door – in de bouwsector werken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in de Gazastrook over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13, 14 en 15). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat één van uw ooms, woonachtig in Noorwegen, soms financiële steun zou bieden aan uw gezin (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na het afronden van uw secundair onderwijs hogere studies kon aanvangen aan de ‘al-Azhar’ universiteit te Gaza. Daaropvolgend kon u uw hogere studies verder zetten aan de ‘Ain Shams’ universiteit te Cairo. In dit verband stelde u dat jullie omwille van uw vader zijn job bij de al-Azhar universiteit gratis kon gaan studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw studies in Egypte zo’n 6000 dollar diende te betalen om uw studie- en levenskosten te dekken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 18). Ook uw overige broers en zussen gestudeerd hebben aan de universiteit. Zo zouden uw broers A. (...), M. (...) en Z. (...) momenteel nog steeds verder studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Het gegeven dat uw vader met zijn inkomen in staat is om jullie gezin te onderhouden, en het feit dat jullie allemaal kunnen studeren en niet moeten gaan werken om de familie mee te onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie afdoende is.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde

concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel over een paspoort als identiteitskaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige reisdocumenten te bekomen om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door

bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de *Wilayat Sinaï* te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de *Wilayat Sinaï* in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van de Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de adjunct-commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die

willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.4., werd uiteengezet blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden

bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*” van 10 september 2019, die verwerende partij voegt bij haar nota met opmerkingen, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020, waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermd Rand*” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “*per vergissing*” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats

gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichteenheden. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De

Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen).

Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de redenen waarop zij is gebaseerd. Deze redenen zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN